

TAMMI

PIRJO TUOMINEN

*Hyvästit
vinttikamareille*

PIRJO TUOMINEN

Hyvästit vinttikamareille

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

PIRJO TUOMISEN ROMAANIT

- Hyvästit vinttikamareille, 2023
(Nuoruuden kaupungit -sarja)
Puutalokaupungin naiset, 2022
(Nuoruuden kaupungit -sarja)
Charlotan tarina, 2021
Vallasrouva, 2020 (Rosa Balck -sarja)
Opettajatar, 2019 (Rosa Balck -sarja)
Tulen väri punainen, 2017 (Maria
Manner -sarja)
Hiljaiset huvimajat, 2016 (Maria
Manner -sarja)
Varjo vierellä käy (Mailis Sarka -sarja),
2015
Toinen silmä päivä, toinen yö (Mailis
Sarka -sarja), 2014
Muistatko Marjatan? (Mailis Sarka
-sarja), 2013
Silkkipunos (Mailis Sarka -sarja), 2012
Tuonelan joutsen (Mailis Sarka -sarja),
2011
Perintömaat, 2010
Naistenvallssi, 2009
Kotiopettaja, 2008
Maan nälkä (Satakunta-sarja), 2007
Alakuloinen romanssi, 2006
Linnat, 2005
Vihreät oksat, 2004
Kultavainiot (Satakunta-sarja), 2003
Sillat yli joen (Satakunta-sarja), 2002
Itkevät syvät vedet (Satakunta-sarja),
2001
Mies metsätieltä, 2000
Täydellinen nainen, 2000
Kaarina Hannuntytär, 1999
Tulen pojat, veden tyttäret (Kokemäki-
sarja), 1998
Kuningasväylä (Kokemäki-sarja), 1997
Suuren joen maa (Kokemäki-sarja),
1996
Hakaniemen kaunis Helene, 1995
Huvila Aurinkorannikolla, 1994
Ylpeät purjeet (Alaska-sarja), 1993
Villit vedet (Alaska-sarja), 1992
Hovikosken valtiatar
(Suuriruhtinaanmaa-sarja), 1991
Ruukinkartanon rouva
(Suuriruhtinaanmaa-sarja), 1990
Kenraalitar (Suuriruhtinaanmaa-sarja),
1989
Edustusrouva, 1987
Herrasmies, 1987
Jälkeemme kukkiva maa, 1986
Puoliherran huone, 1986
Nukkeleikki, 1985
Puhtaana käteen, 1984
Keskenpäinen elämä, 1983
Sinun vuorosi tulee, 1983
Myrttiseppeleet, 1982
Arvoisa rouva Marie, 1981
Tuuliajolla, 1980
Sinisilmä, 1979
Mariaana, Vantaan tytär, 1978

HENKILÖITÄ

LAPPEENRANTA

Viena Honka

Helmi Kaja, Vienan täti

Kari, Helmin poika

Elisa Laurila, Karin morsian

Juha Virta, ylioppilas

Auli Ruokoranta

Oili Ruokoranta, Aulin äiti

Eino Ruokoranta, Aulin isä

REVON MAATILA TAIPALSAARELLA

Elsa Repo, lääkäri

Esko Nurminen, Elsan sulhanen, lääkäri

ARVOLAN MAATILA TAIPALSAARELLA

Liisa Arvola, emäntä

Lauri, hänen poikansa

ARVOLAN HUVILA

Viola Arvola, rouva

Martti, hänen poikansa, majuri evp

SAIMAAN SAARIMÖKKI

Markus, Oili Ruokorannan veli

Irja, hänen vaimonsa

PARIKKALA

Anni Kurki, Kurkelan emäntä
Mauri Kurki, hänen poikansa, sankarivainaja
Osmo Ala-Kurkela, Maurin serkku
Tellervo, Osmon vaimo
Kalevi, heidän poikansa
Anneli, heidän tyttärensä
Erkki Oksanen, Annelin sulhanen

RUOKORANNAN MAATILA INKEROISISSA

Antti, Eino Ruokorannan veli
Inkeri, Einon vaimo

AULIN KÄPYLÄN ASUNTO KÄÄRMETALOSSA

Rouva Sofia Metso, everstiluutnantin leski
Neiti Metso, ekonomi, edellisen tytär
Marjukka Lahtinen, Aulin huonetoveri

VIENAN KATAJANOKAN ASUNTO

Ilmi Laune, filosofian tohtori

VIENAN TYÖPAIKKA KILPISJÄRVEN MATKAILUHOTELLISSA

Ulla
Inga
Eeva-Liisa

AULIN HIETALAHDEN KAKSIO

Sirkka Uotila, pankkivirkailija

VIENAN LAUTTASAAREN ASUNTO

Arno Enholm, iäkäs vuokraisäntä
Lilja Melanko, edellisen tuttava

VIENAN ULLANLINNAN ASUNTO JA POHJOIS-KARJALAN HAUKKALAHTI

Kirsti Koitere, rouva

Sinikka Holmberg, hänen tyttärensä

Eelis Holmberg, Sinikan aviomies

Timo Koitere, sahan talousjohtaja

Eira, hänen vaimonsa

Mika Koitere, teekkari

Alkulause

Vinttikamareiden ovet sulkeutuvat

Kuusimäen omakotialueella kolmen kilometrin päässä Lappeenrannan keskustasta Viena Honka loi viimeisen silmäyksen vinttikamariinsa ja sulki sen oven varovasti kuin peläten särkevänsä muistoja.

Leirikentän takana samassa kaupungissa Auli Ruokoranta siivosi omaa vinttikamariaan, pakkasi lukiokirjat yhteen pahvilaatikoon ja latoi toiseen pinon vihkoja, jotka hän oli täyttänyt selkeällä käsialallaan kouluvuosien mittaan. Muutaman kesäkuukauden jälkeen hän jättäisi kamarinsa iki-ajoin.

Oli tullut aika heittää jäähyväiset vinttikamareille.

Rintamamiestalojen, maatilojen ja torppien vinttikamareissa oli kasvanut uusi sukupolvi. Sodan kokeneet miehet ja naiset olivat jälleenrakentaneet maan ja täyttäneet samalla kotinsa jälkikasvulla, jota kutsuttaisiin pian suuriksi ikäluokiksi. Kaiken

raatamisen ja uhrautumisen ohessa vanhemmat olivat kouluttaneet lapsensa, ja moneen sukuun ilmestyi nyt ensi kertaa ylioppilas.

Vinttikamareista lähdettäisiin opiskelemaan. Uudelta polvelta kysyttäisiin tarmoa 1960-luvun nopeasti kehittyvässä ja vaurastuvassa maassa, joka tarvitsi kipeästi jokaisen valmistuvan insinöörin, tuomarin, lääkärin, ekonomin ja agronomin.

I osa

Viena

Viena Hongan hoikat käsivarret olivat punaiset kyynärpäihin saakka. Mansikoita olisi mennyt kaupaksi loputtomasti, ihmiset jonottivat niitä tuoppien toisiaan. Arvolan maatilan mansikat Taipalsaarelta olivat Lappeenrannan kauppatorin halutuinta tavaraa.

Elettiin poikkeuksellisen kaunista ja lämmintä kesää 1959.

Viena täytti litranmitan kerran toisensa jälkeen ja kaatoi sisällön asiakkaan omaan, voipaperilla vuorattuun koriin. Hän nautti kiireestä, ihmisten kanssa puhelemisesta ja auringosta, joka paistoi yhä kuumemmin Saimaan rannassa sijaitsevan torin mukulakiville.

Viimeinenkin mansikka oli pian myyty, ja turhaan jonotta-neet ostajat poistuivat pettyneinä. Viena siisti myyntipaikkaa ja pinosi mukana olleet laatikot ja korit. Tori alkoi tyhjetä, ihmiset lähtivät ylös Lerkanmäkeä kohti keskustaa tai astelivat Pusupuiston reunamia pitkin Palloon.

Enää torilta ei lähtenyt yhtä monta hevosta kärryineen kuin aiempina vuosina. Monet maalaiset tulivat nyt torille omilla autoillaan. Arvolan Laurikin oli aikaansa seuraavana nuorena isäntänä ostanut pakettiauton, ja sen kyytiin hän haki Vienen tyhjine laatikoineen ja koreineen.

”Tuletko mukaan Arvolaan vai jäätkö kaupunkiin?” Lauri kysyi vilkaisten alta kulmien Viena. Lauri ujosteli yhä Viena seurassa, vaikka he olivat tunteneet toisensa niin kauan kuin muistivat. Kun Viena talvisodan evakkoaikana opetteli kävelemään Arvolan salissa, Lauri kasvoi yhä äitinsä Liisan kohdussa. He olivat käyneet oppikoulua samaan aikaan, joskin eri lyseoissa. Kumpikin oli saanut valkoisen lakin toukokuun viimeisenä päivänä. Lauri oli ollut luokkaa alempana, mutta poikien lyseo oli vain kahdeksanluokkainen. Viena sen sijaan oli muiden tyttöjen tavoin joutunut kuluttamaan yhdeksän vuotta tyttölyseon pulpetteja.

”Mitä ihmettä minä tekisin kaupungissa yksikseni juhannuksena?” Viena sanoi noustessaan Laurin viereiselle istuimelle ja paukautti oven kiinni. ”Et kai kuvittele, että haluaisin viettää juhannuksen Helmi-tädin ihastuttavassa seurassa?”

Lauri naurahti, laittoi vaihteen päälle niin, että kirskahdus repi korvia. Pakettiauton vaihteisto vaati välikaasua vaihteiden välillä, eikä Lauri ollut vielä ajamisen mestari.

”Helkkari, olen minä aika tunari”, hän myönsi häpeissään. ”Ajan traktoria paljon paremmin.”

Auto kiipesi hiukan horjahdellen ylös loivaa mäkeä, ohitti hotelli Patrian ja sukelsi rautatien alikäytävän kautta Pallon puolelle.

Laurin katse osui kuin tahtomatta Vienen ruskettuneisiin polviin, joita puuvillaiset shortsit eivät yrittäneetkään peitellä. Viena oli ruskea kuin paahdettu kahvipapu vietettyään mansikkamaalla päivät pitkät.

Jotakin uutta ja outoa oli ilmestynyt heidän välilleen. Lauri tunsu sieraimissaan Vienen tuoksun. Tytön ylähuulessa kimmelsi pieniä hikipisaroita. Auton kuumassa sisäilmassa tuntui Vienen deodorantin kirpeä tuoksu. Laurin äiti Liisa Arvola ei olisi uneksinutkaan laittavansa kainaloihinsa sellaista myrkyä,

ja kun maalaistalossa navettoineen riitti lemuja runsaasti, ei ihmisten haju tuntunut missään.

Lauri oli kirjoittanut kaksi laudaturia, mutta ei silti kyennyt kilpailemaan papereillaan Vienan kanssa. Todistus oli kuitenkin riittävän hyvä. Lauri vain ei ollut vielä päättänyt, minne suuntaisi asevelvollisuuden suorittuaan. Sitä ehti miettiä myöhemminkin.

”Sinä siis aiot pyrkiä Kauppakorkeakouluun”, Lauri sanoi auton noustessa mäkeä Tyysterniemessä. Rikkihappotehdas jäi takaoikealle, ja Saimaan saaristomaisema levisi ympärillä alkukesän heleydessä.

”Niin olen päättänyt, vaikka opettajat kyllä sanoivat, ettei se ole paras vaihtoehto etevälle tytölle.”

”Mutta miksi sitten valitset sen? En ymmärrä sinua. Sinun pitäisi alkaa lukea yliopistossa kieliä tai kirjallisuutta, kun olet niissä niin hyvä.”

Viena naurahti.

”Hyvä sinun on puhua, kun olet rikkaan Arvolan ainoa poika. Äitisi kouluttaa sinut mielellään tohtoriksi saakka. Minun tilanteeni on toinen. Minun on päästävä pian leipään kiinni. Pystyn jotenkuten selviämään parin kolmen vuoden opiskelusta, mutta sitten varani on syöty. Enkä taitaisi edes saada lainaa, jos sitä hakisin.”

Laurin kielellä pyöri vastaus, mutta hän onnistui nielemään sen. Hän halusi palavasti auttaa Vienaa. Oli epäoikeudenmukaista, että heillä kahdella oli niin erilaiset mahdollisuudet edetä elämässään. Viena oli orpo, isä oli menehtynyt talvisodassa ja myöhemmin äitikin. Vaikka Laurin isä oli kuollut nuorena tuberkuloosiin, pojalla oli turvanaan vahvaluonteinen äitinsä. Sekä omaisuus, Arvolan maatila. Viena puolestaan oli perinyt hiukan rahaa äidinäitinsä puretun kaupunkitalon myynnistä. Mutta se oli ollut pieni summa verrattuna Arvolan metsiin ja peltoihin. Myös Arvolalle kuuluvat Saimaan rannat ja saaret

olivat kohoamassa uuteen arvoon kaupunkilaisten innostuttua ostamaan tontteja ja rakentamaan huviloita.

Lauri oli siirtymässä miesten maailmaan ja tohti arasti uneksua tulevaisuudesta. Haaveissaan hän näki Vienan rinnallaan Arvolan nuorena emäntänä. Vienan ei tarvitsisi osallistua maatöihin, vaan hän saisi maisteriksi valmistuttuaan vaikkapa opettaa kieliä tai historiaa kaupungin kouluissa. Laurin äitimuori oli vielä hyvissä voimissa ja jatkaisi Arvolan karjan hoitamista.

Heistä kahdesta, Laurista ja Vienasta, tulisi hyvin onnellisia. Laurin äitikin piti Vienasta ja kehui häntä usein. Ylioppilaaksi tulonsa jälkeen Viena ei ollut mennyt enää pankkiin kesäapulaiseksi, vaan oli halunnut tehdä jotakin aivan muuta: kerätä voimia mansikkapelloilla kahden muun tytön kanssa. Vienasta tykättiin torilla, monet tunsivat hänet pankin tiskin takaa, ja niin Viena oli saanut vastatakseen Arvolan torimyyntin. Mansikka-ajan jälkeen myyntiin saataisiin vadelmia, herneitä, juureksia ja perunoita. Varhaisperunat olivat olleet jo myynnissä mansikoiden rinnalla, ja ne oli myyty loppuun juhannuksen alla. Lämmin kevät ja alkukesä olivat ropisuttaneet rahaa Arvolan pankkitileille.

”Sinulta onnistuu hyvin kaupustelu torilla”, Lauri kehui. ”Kaikki sujuu paremmin kuin viime kesänä. Asiakkaat tulevat ostamaan juuri sinulta.”

”Hyvää käytännön harjoitusta Kauppakorkeakoulua varten”, Viena hymähti. ”Maanläheistä ja asiakasystävällistä.”

”Kenties liiaksikin. Eiköhän se ole herrojen koulu. Sinne lähettävät poikiaan kaikki suuret sukufirmit. Tapaat siellä jonkun nirppanokkaisen hienostelijan, jolla on taskussaan tukku osakkeita ja lihava pankkitili.”

”Mistäs arvasit? Juuri siihen minä tähtään!”

Viena napautti Lauria reidelle nauraen makeasti. Lauri punastui hiusmarttoa myöten. Loppumatkalla oli puheltava jostakin muusta.

Viena

Viena Honka ja Auli Ruokoranta olivat olleet luokkatovereita Lappeenrannan tyttölyseossa ja kirjoittaneet samana keväänä ylioppilaiksi. He tunsivat toisensa olematta läheisiä ystäviä. Lukiovuosien kesinä he olivat toisinaan tavanneet Kansallis-Osake-Pankin konttorissa Koulukadun varrella, jossa Viena oli tuolloin työskennellyt. Auli oli käynyt hoitamassa kesätyöpaikkansa tukkuliikkeen pankkiasioita.

Firmojen asioita hoidettiin kuitenkin toisella tiskillä kuin kattuvia talletuksia ja säästötilejä, joiden parissa Viena ahersi, ja niinpä tytöt olivat tottuneet vain tervehtimään ja vaihtamaan pari sanaa seurustelematta sen enempää keskenään.

Viena tiesi Aulin asuvan Leirikentän takana sijaitsevalla asuntoalueella. Joskus he olivat kulkeneet yhtä matkaa kouluun Kunnantalon kulmalta saakka, missä heidän tiensä yhtyivät Vienan tullessa Kuusimäen ja Chymoksen suunnalta.

Viena tiesi myös, että Auli oli hyvä kielissä, ja Auli puolestaan ihaili Vienan kirjallisia kykyjä ja piirustustaitoa. Viena oli haka historiassa ja biologiassa, kohtalainen kielissä, mutta matematiikassa hän ei ihmeemmin loistanut.

Kun Auli eräänä päivänä tuli tekemään ostoksia torille,

nuoret naiset vaihtoivat muutaman sanan tulevaisuudensuunnitelmistaan.

”Olen hakenut Kauppakorkeakouluun”, Auli kertoi. ”Ja minua onnisti!”

Viena havahtui kesken kaupantekoa.

”Eihän! Niin minäkin!”

Kumpikin purskahti nauruun.

”Pari muutakin luokkatoveriamme on menossa sinne, mutta kirjeenvaihtajapuolelle”, Auli tiesi. ”Muut kai menevät yliopistoon, joku lääkikseen tai sitten seminaariin.”

”Niin me hajoamme kuin akanat tuuleen...”

Viena ja Auli katsoivat hetken toisiaan silmiin. Tuntui haikealta jättää tyttölyseo niin monen yhteisen vuoden jälkeen. Tulevaisuus houkutteli, mutta myös pelotti.

”Sinä olet hurjan ruskea minuun verrattuna”, Auli huokaisi. ”Olen kalpea kuin olmi istuttuani kaikki päivät konttorissa.”

”Ruskettunut iho ja hiukset auringon polttamat. Mutta et arvaa, miten vahvaksi selkäni on tullut mansikkamaalla. Olen kumarrellut isänmaan puoleen enemmän kuin koskaan ennen. Mutta kiva, että tapaamme syksyllä Helsingissä!”

Vienasta tuntui mieleiseltä tietää, että joku tuttu oli tulossa samaan aikaan korkeakouluun, josta hän tiesi hyvin vähän. Itse asiassa hän ei tuntenut ketään, joka olisi osannut kertoa jotain Kauppakorkeakoulusta, puhumattakaan että olisi käynyt sitä.

Vaikka mitäpä sitä suremaan. Vienalla oli muutakin ajateltavaa. Hän odotti innokkaasti seuraavaa päivää. Arvolan naapuriin Revon taloon oli tulossa juhlat, joihin Vienakin oli kutsuttu. Elsa Repo oli menossa naimisiin. Viena oli keväällä ollut Elsan ja Esko Nurmisen kihlajaisissa. He olivat keskussairaalan lääkäreitä, keski-ikäisiä ihmisiä, joten häitä oli määrää viettää vaatimattomasti vain läheisen ystäväpiirin läsnä ollessa.

Viena oli hyvillään kutsusta ja sisimmässään hyvin innostunut. Hän oli ahkeroinut koko kesäkuun ja nauttinut olostaan Arvolan pelloilla sekä kauppatorilla. Se tuntui paljon paremmalta kuin istuminen pankissa päivät pitkät. Kesä oli ollut harvinaisen kaunis, ja runsas ulkona olo oli palkinnut Vienen myös sievällä rahasummalla syksyä varten.

Tätä nykyä Vienalla ei ollut poikaystävää. Se tuntui oudolta, sillä aikaisempina lukiokesinä hänelle oli löytynyt mieleistä seuraa. Moottoripyöräajelut ja purjehdusretket olivat värittäneet hänen kesälomiaan, mutta nyt Vienalla ei ollut ketään, jota hän olisi tavannut säännöllisesti ja jonka kanssa olisi voinut suunnitella hauskaa ohjelmaa juhannukseksi. Häihinkin hänen olisi mentävä ilman seuralaista.

Oli tietysti Arvolan Lauri, joka olisi kenties mielellään lähtenyt kavaljeeriksi. Mutta häntä Viena ei pyytäisi, ties mitä haihatuksia poika sellaisesta kutsusta saisi päähänsä. Hän olisi varmaan ilomielin vienyt Vienaä myös vesille tai autoajeluille, mutta Lauri oli piinallisen ujo eikä uskaltanut ehdottaa sellaisia, ja Viena oli liian ylpeä kysyäkseen sellaista itse. Lauri ei jaksanut kiinnostaa Vienaä, hän oli liian saamaton. Sitä paitsi poika riippui edelleen äitinsä Liisan esiliinan nauhoissa, ja se ärsytti Vienaä.

Viena oli uhrannut osan säästämistään rahoista ja ostanut häitä varten uuden leningin. Se oli vaaleansinistä, valkopallollista kangasta, siinä oli leveä helma ja muodikas avara pääntie. Käsivarret jäivät paljajaksi, mutta Vienalla oli ennestään valkoinen pikeebolero puettavaksi harteille kirkossa. Hoikkaa uumaa korosti leveä vyö. Päästyään tuhlailun alkuun Viena oli ostanut vielä valkoiset sandaletit, joissa oli siro kiilakorko.

Olipa hyvä, että Viena sai majailta Arvolan maatilalla nyt kesän aikana, joten häihinkin olisi lyhyt matka.

Häitä edeltävänä iltana Viena kävi saunassa. Pestyään hiuksensa ja rullattuaan ne papiljoteille hän asteli saunalta Arvolan päärakennukselle. Liisa istui jo kuistilla, ja Viena meni istumaan hänen seurakseen. Liisallakin oli papiljotit päässään liinan alla.

Naiset joivat kahvia ja söivät päivällä leivottua raparperi-piirakkaa kuunnellen samalla kiireisiä ääniä naapuritalta.

"Kylläpä siellä pyörii autoja", Liisa ihmetteli siristellen likinäköisiä silmiään.

"Kai sinne tulee yövieraita huomista odottamaan", Viena arveli. "Tietääkseni Eskolla on aika vähän lähisukua, mutta eiköhän sentään joku tule siltäkin puolelta."

"Varmasti kaikilla keskussairaalan tohtoreilla on oma hienot autot", Liisa sanoi. "Ei niiden tarvitse tulla yöpymään Revon aittoihin. Ajavat kotoaan suoraan kirkolle huomenna."

"Onkohan Elsa kutsunut Arvolan rantahuvilan puolelta väkeä?"

Liisa tuhahti paheksuvasti. "Enpä usko."

Viena vilkaisi puhekumppaniaan.

"Sinä et taida erityisemmin tykätä sukulaisistasi?"

"On aika vähän syytä pitää heistä. Onhan Martti Arvola miesvainajani serkku, mutta siitä miehestä on tullut juoppo. Ainakin sanovat niin. Ja Martin äitimuori Viola Arvola on oikea kiusankappale. Tuomari Arvola puolestaan on aina ollut liian hieno ollakseen minulle ystävällinen. Hänen terveytensä reistailee. Tietääkseni hän on aika huonossa kunnossa."

"Martilla ei taida olla lapsia? Lauri sanoi, ettei hänellä ole pikkuserkkuja isän puolelta."

"Ei, mikä ei ole suurikaan vahinko lapsen kannalta. Tosin Martilla oli pieni tyttö, mutta hän kuoli varhain. Tuoni vei miltei saman tien Martin vaimon. Anneli oli aluksi luonteeltaan miltei yhtä vaikea tapaus kuin anoppinsa, mutta muuttui

mukavammaksi lapsen saatuaan. Vahinko että hän menehtyi niin varhain.”

”Martti ei ole mennyt uusiin naimisiin?”

”Ei, mutta ei siltä ole naisia puuttunut. Tuonne rantahuvilalle se niitä aika ajoin kuskaa, mutta enemmän siellä metelöi Martin juopporemmi. Suurin osa lienee entisiä upseereja. Sota niistä juoppoja teki.”

”Taidan lähteä tästä nukkumaan”, Viena sanoi haukotellen makeasti. ”Ilta on kyllä ihanan valoisa, mutta uni on täällä maistunut liiankin hyvin.”

”Sitä se työ pelloilla tekee”, Liisa naurahti. ”Eikö tee mieli lähteä tansseihin? Tuolla Haikkaanlahden lavalla taitaa sellaiset olla. Lauri lähti roikkumaan sinne, mutta taitaa vain katsella. Ja hyvä niin.”

Viena vei kupit keittiöön ja huuhtoi ne. Hänen työnsä etuihin kuului talosta ruoka sekä yösija, yksi Arvolan aitoista. Se odotti hämyisänä ja koivuntuoksuksena. Paksut hirret pitivät ulkona hohkaavan kuumuuden loitolla. Oli ihana pujahtaa puhtaiden pellavalakanoiden väliin ja kuunnella ulkoa kantautuvia yön ääniä. Silloin tällöin rikkoi auton moottorin ääni hiljaisuuden. Ja jostain hyvin kaukaa kantautui tanssimusiikkia. ”Tanssiessain kanssa häipyä muu, aikakin seisahtuu...”, Viena hyräili hiljaa ennen kuin uni voitti.

Viena

Tyttöaikaisessa kamarissaan Revon talon päädyssä valvoi myös seuraavan päivän morsian Elsa Repo.

Ikkuna oli auki. Hyttysset inisivät turhaan hyönteisverkon takana. Yölaulajat olivat aloittaneet viserryksensä aittarivin takana lehdossa, ja Haikkaanlahden lavan suunnalta kuului vaimeasti suosituksen tanssimusiikin aaltoileva rytmi.

Elsa ei ollut koskaan tanssinut siellä. Lonkkavika oli synkentänyt hänen nuoruutensa. Hän oli sen takia menettänyt nuoruudenrakkautensa, eikä hän edelleenkään ollut osannut antaa elämälle sitä anteeksi.

Hän ei päässyt irti muistoistaan. Kuin eilispäivä hänen mieleensä piirtyivät Martti Arvolan ja Anneli Lindhin häät yli kaksikymmentä vuotta aikaisemmin. Martti piti edelleen Elsan sydäntä vlassaan, sen Elsa tiesi, sillä katkeruus kahlitsee. Mikään järkipuhe ei tuntunut auttavan siihen.

Miten nuori hän oli ollut ja miten sinisilmäinen! Hän oli ollut rakastunut korviaan myöten ja uskonut Martin vastaavan tunteeseen. Mutta heidän väliinsä oli tunkeutunut Martin äiti Viola, ja juuri hän oli taivuttanut heikkoluonteisen poikansa valitsemaan kauniin ja varakkaan Annelin, ei Elsaa. Viola oli kavahtanut Elsan liki huomaamatonta vammaa, eikä hän ollut peitellyt tunteitaan.

Edessä uusi elämä!

Eletään syksyä 1959. Vinokattoisessa vintti-kamarissaan Viena Honka pakkaa kapsekkinsa, niin tekee myös hänen tuleva ystävänsä Auli omassa kamarissaan. Jos suuressa Helsingissä odottaakin ahdas alivuokralaishuone, kiukkuinen vuokraemäntä ja huoli rahasta, niin myös Kauppakorkeakoulu, kulttuurielämä ja romanssit.

Nopeasti kehittyvässä maassa nuoren naisen on tehtävä työtä löytääkseen oman tiensä. Onneksi maailma on taas saamassa värejä harmaiden sotakorvausvuosien jälkeen ja tarjolla on nautintoja, joista sota-aikana lapsuutensa elänyt Viena on voinut aiemmin vain haaveilla.

Puutalokaupungin naisten rakastettu tarina saa jatkoa.

9 789520 445942

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4594-2